

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 570/2023
29.06.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић, Дубравке Дамјановић и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Машом Денић, записничарем, у кривичном предмету окривљене АА и др., због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Дејана Обрадовића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Деспотовцу К 112/19 од 27.12.2022. године и Вишег суда у Јагодини Кж1 30/23 од 03.03.2023. године, у седници већа одржаној дана 29.06.2023. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Дејана Обрадовића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Деспотовцу К 112/19 од 27.12.2022. године и Вишег суда у Јагодини Кж1 30/23 од 03.03.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Деспотовцу К 112/19 од 27.12.2022. године, окривљена АА оглашена је кривом због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ и осуђена је на новчану казну у износу од 40.000,00 динара коју је дужна да плати у року од два месеца од дана правноснажности пресуде, с тим што је одређено да ће суд, уколико окривљена изречену новчану казну не плати у наведеном року, исту заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом према окривљеној ББ, на основу члана 422. став 1. тачка 1) ЗКП, одбијена је оптужба да је извршила кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ.

Окривљена АА је обавезана да плати суду на име паушала износ од 10.000,00 динара, као и на име судске таксе износ од 980,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, као и приватној тужиљи ББ на име трошкова кривичног поступка износ од 208.730,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Јагодини Кж1 30/23 од 03.03.2023. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене АА, а пресуда Основног суда у Деспотовцу К 112/19 од 27.12.2022. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљене АА, адвокат Дејан Обрадовић поднео је захтев за заштиту законитости, због повреде закона, док из образложења захтева произлази повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости и преиначи у целини побијане пресуде у смислу навода изнетих у захтеву.

Врховни суд је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљене доставио Врховном јавном тужиоцу, у складу са одредбом члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (у смислу члана 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет те је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљене АА, адвокат Дејан Обрадовић, у поднетом захтеву истиче да окривљена није поступала у намери омаловажавања приватне тужиље, ни својим поступцима, ни инкриминисаним речима које су том приликом изговорене, односно није било намере окривљене да приватну тужиљу увреди. Бранилац истиче да намера омаловажавања улази у појам бића кривичног дела и као таква мора бити обухваћена изреком пресуде, јер у супротном, нема кривичног дела увреде из члана 170. ст.1. КЗ. Бранилац је истакао да речи које је окривљена упутила приватној тужиљи нису изречене у циљу вређања достојанства, нити у намери омаловажавања, већ ради заштите својих имовинских права и интереса, чиме су испуњени услови за искључење постојања кривичног дела увреда у смислу члана 170. став 4. КЗ.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Кривично дело увреде из члана 170. став 1. КЗ чини онај ко увреди другог.

По оцени овога суда, у чињеничном опису радње извршења окривљене АА, датом у изреци првостепене пресуде, наведене су све чињенице и околности које чине законска обележја кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, због којег је окривљена оглашена кривом правноснажном пресудом. Изрека правноснажне пресуде садржи како објективна обележја, у односу на радњу извршења, (...у просторијама Јавног бележника ВВ, увредила приватну тужиљу ББ из ... на тај начин што ју је ошамарила по лицу, а затим јој рекла „ево ти ... кућа“) тако и субјективна обележја предметног кривичног дела, која се односе на урачунљивост и умишљај окривљене, усмерен на извршење кривичног дела у питању.

У наведеној ситуацији намера омаловажавања иако није експлицитно садржана у бићу кривичног дела увреда, улази у њен појам и у конкретном случају, као

субјективни елемент кривичног дела, произилази из предузете радње описане у изреци пресуде – најпре шамара који је реална увреда, као и начина изражавања и садржине упућених речи –вербалне увреде, па самим тим изрека пресуде садржи све елементе кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ.

Имајући наведено у виду, Врховни суд налази да побијаним правноснажним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, на коју се поднетим захтевом браниоца окривљене неосновано указује.

Поред тога, бранилац окривљене у образложењу захтева истиче противречност изреке пресуде, чиме указује на повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП. Бранилац даље истиче погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, контрадикторност у исказима саслушаних сведока и писаних доказа, те даје сопствену анализу чињеница и околности о којима се по наводима одбране првостепени и другостепени суд нису изјаснили, чиме у суштини оспорава чињенично стање утврђено првостепеном и потврђено другостепеном пресудом, односно истиче повреду закона из члана 440. ЗКП.

Међутим, како битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, као ни повреда члана 440.ЗКП у смислу члана 485. став 4. ЗКП не представљају законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеног преко браниоца, то се Врховни суд у разматрање истих није упуштао.

Из изнетих разлога Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Маша Денић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Биљана Синановић,с.р.